

ikke det personlige Forhold; har den enkelte Person skilt sig fra Menigheden og sluttet sig til en anden Præst, ophører derfor ikke hans Forpligtelse til at svare Tiende til hans Sognekirke, men hans personlige Stilling til Menigheden og Kirken er dermed forbi. Kirken er heller ikke givet til Menigheden for enkelte Menighedsmedlemmers Brug, men derimod til Menighedens Brug til Gudstjeneste i Sognet, til Udførelse af geistlige Handlinger for det geistlige Embede, der er i Menigheden, altsaa i Forbindelse med den, der beklæder dette Embede, og saaledes kan kun Kirken benyttes i Forbindelse med den for Menigheden kaldede Præst. — Naar endelig Forslaget gaaer ud paa at give enkelte Sogneboere Ret til at kalde en Udenfogns-Præst til at forvalte Embedet i Kirken, da er enhver Præst efter den bestaaende Kirkeforsatning kaldet til et bestemt Sogn; anden lovlig Kaldelse kjenner vor Kirke ikke. Naar en saadan Ret etableres, gives der det enkelte Medlem Ret til at kalde til Kirken og Forvaltningen af det kirkelige Embede, hvilken af de lovlig ansatte Præster han vil, og dette berører det præstelige Embede, idet det derved ophører at være localt, indenfor Grændsen af et bestemt Kreds. Det ærede Fleertal udtaler ligesom dette i Betænkningen, idet det puffer en ligesaa udstrakt Frihed for Albergangen og Gudstjenesten som for de enkelte kirkelige Handlinger; og det vil derfor sees, at Loven gaaer ud paa Mere end det, den siger, idet den nemlig opretter og etablerer den Ret for ethvert enkelt Medlem i Sognet, at det skal kunne kalde enhver Præst til at betjene det kirkelige Embede i Sognet og i Sognekirken; men en saadan Ret griber ind i den nubestaaende kirkelige Samfundsorden, og kan ikke forenes med den nubestaaende Kirkeforsatning, ligesaa lidt som den vil kunne forenes med nogen som helst Kirkeforsatning, fordi den gaaer ud paa at sætte den Enkeltes Lyst og Dnsker ud over, hvad der

maa betragtes som det kirkelige Samfunds Ret, og den Ordning, der nu er vedtaget. Det næste Skridt, som dette kunde føre til, vilde være, at der gives Bæggfolk Tilladelse til at forrette kirkelige Handlinger; thi der kan gives visse Menighedsmedlemmer, som kunne være skikede til at forkynde Ordet ligesaagodt og maaskee bedre end flere af dem, der ere ansatte i Kirken. Ligesom man nu, hvor den ene Præst tiltaler mere end den anden, siger: Hvorfor skal man ikke have Lov til at kalde ham over til sig i sin Kirke, og lade ham udføre den kirkelige Handling, saaledes kunde man ogsaa sige: „Denne Bægmand taler til Opbyggelse for mig, hvorfor skal han da ikke have Lov til at tale for mig og Andre ogsaa i Kirken? Hvorfor skal han ikke ligesaagodt have Lov til at udføre Daaben og de øvrige kirkelige Handlinger som den Præst, der dertil er ansat?“ Det er Noget, der ingenlunde er en blot Tanke og Phantasi, men en Virkelighed; thi der er opstaaet saadanne Bægprædikanter paa flere Steder, som have reist omkring og holdt gudelige Forsamlinger, og man har arbejdet paa at faae Kirkerne aabne for dem. — ja, i det Mindste i eet Tilfælde har man endog fordret Ordination for en Saadan, for at han kunde udføre de kirkelige Handlinger, hvor han kom hen. Det er imidlertid et Brud paa den bestaaende kirkelige Forsatning, og kan ikke forenes dermed, og hvis dette skulde skee, da vil det vel være en Gjennemførelse af Sognebaandets Løsning, men i langt større Stil; thi det vil føre til Ophævelse af al kirkelig Orden, og til en Forvirring, der vil have skadelige Følger, idet Mange, der bæres og holdes af den nu bestaaende kirkelige Orden, snart ville løses fra deres Forbindelse med Kirken. Den Maade, hvorpaa Fleertallet begrunder sin Fordring om en saadan Retts Udførelse, forekommer mig særdeles svag.